

ROALD
DAHL

JAMES
și piersica uriașă

Ilustrații de Quentin Blake

Traducere din limba engleză
de Iulia Arsintescu

Traducerea versurilor
de Florin Bican

Unu

Până la patru ani, James Henry Trotter a dus o viață fericită și tihnită alături de mama și de tatăl lui, într-o casă frumoasă de la malul mării. A avea întotdeauna copii cu care să se joace, avea plaja de nisip pentru alergat și oceanul pentru bălăcit. Tot ce-și putea dori un băiețel.

Dar, într-o zi, mama și tatăl lui James au plecat la Londra pentru niște cumpărături. Acolo s-a petrecut un accident îngrozitor. Au fost înghițiți amândoi (ziua în amiaza mare, imaginați-vă!, și pe o stradă aglomerată) de un rinocer uriaș și furios care evadase de la Grădina Zoologică.

Acum, acest eveniment, după cum vă puteți da seama cu ușurință, a fost o experiență cam neplăcută pentru doi părinți atât de buni. Dar, pe termen lung, pentru James a fost și mai neplăcut. Necazurile *lor* au luat sfârșit cât ai clipi. Au murit și au dispărut în fix treizeci și cinci de secunde. În schimb, sărmanul James era cât se poate de viu și s-a trezit singur și speriat într-o lume mare și neprietenoasă. Frumoasa casă de pe malul mării a trebuit vândută neîntârziat, iar băiețelul, cu doar o valijoară în care avea o pijama și o periută de dinți, a fost trimis să locuiască împreună cu cele două mătuși ale sale.

Ele se numeau mătușa Sponge și mătușa Spiker. Îmi pare rău s-o spun, dar amândouă erau niște persoane îngrozitoare. Egoiste, leneșe și crude, chiar din prima zi au început să-l bată pe sărmanul James aproape fără niciun motiv. Nici măcar nu-l strigau pe nume. I se adresau spunându-i „animal murdar“, „belea împuțită“ sau „loază mizerabilă“. Și, evident, nu-i dădeau niciodată vreo jucărie sau vreo carte cu poze. Camera lui era goală ca o celulă de închisoare.

Mătușa Sponge, mătușa Spiker, iar acum și James locuiau într-o dărăpănată de casă pe vârful unui deal înalt din sudul Angliei. Dealul era atât de înalt, încât din orice loc al grădinii s-ar fi uitat în jos James putea vedea kilometri

întregi din peisajul încântător al pădurilor și câmpiilor. Iar într-o zi senină, dacă privea într-o anumite direcție, putea vedea departe, la orizont, un punctuleț cenușiu care fusese casa unde trăise cu iubiții lui părinți. Și imediat după, putea vedea chiar oceanul – un firicel albastru-închis, subțire și lung, ca o dungă de cerneală sub marginea cerului.

Dar James nu avea voie niciodată să coboare din vârful dealului. Mătușa Sponge și mătușa Spiker nu se oboseau să-l ia cu ele nicăieri, nici măcar într-o scurtă plimbare sau la un picnic. Și, evident, singur nu avea voie să meargă nicăieri.

— Afurisitul ăsta mic ar face numaidecât o pozna, dacă ar ieși din grădină, spusese mătușa Spiker.

Îl amenințaseră cu pedepse groaznice. Dacă îndrăzneia și numai să sară gardul, avea să fie închis în beci, cu șobolanii, timp de o săptămână.

Grădina acoperea întreg vârful dealului și era mare și sălbatică, iar singurul ei pom (cu excepția unor tufișuri bătrâne și murdare de dafin dintr-un capăt îndepărtat) era un piersic bătrân care nu făcuse piersici niciodată. Nu avea nici leagăn, nici balansoar, nici groapă cu nisip și niciun copil nu era invitat pe deal să se joace cu sârmanul James. Nu existau nici măcar o pisică sau un câine care să-i țină companie. Pe măsură ce trecea timpul, James devenea tot mai singur și tot mai trist. În fiecare zi petrecea ore în șir la marginea grădinii, uitându-se melancolic la minunata, dar interzisă lume a pădurilor, a câmpiilor și a oceanului, lume care se întindea la picioarele lui ca un covor fermecat.

Doi

James Henry Trotter locuia cu mătușile lui de trei ani încheiați, când într-o dimineață i s-a întâmplat ceva oarecum neobișnuit. Iar acest fapt despre care spun că era doar oarecum neobișnuit a provocat curând o altă întâmplare, foarte neobișnuită. Și pe urmă, întâmplarea foarte neobișnuită a condus, la rândul ei, la un eveniment fantastic de neobișnuit.

Totul a început într-o zi toridă din miezul verii. Mătușa Sponge, mătușa Spiker și James se aflau în grădină. James fusese pus la treabă, ca de obicei. De data asta spărgea lemne pentru soba din bucătărie. Mătușa Sponge și mătușa Spiker ședeau comod în șezlonguri, beau limonadă acidulată din pahare înalte și îl supravegheau ca nu cumva să se oprească din lucru vreo clipă.

Mătușa Sponge era enorm de grasă și foarte scundă. Avea ochi mici ca de porc, o gură cu buzele strânse și o față flască și căzută, care arăta ca și cum ar fi fost fiartă. Semăna cu o varză albă uriașă și moale, uitată la fiert. Spre deosebire de ea, mătușa Spiker era înaltă, slabă și ciolănoasă. Purta ochelari cu rame de oțel, fără brațe, care se prindeau pe

vârful nasului. Avea vocea stridentă și buzele lungi, subțiri și umede. Când se înfuria sau se aprindea, vorbea împrăș-când în jur stropi mici de salivă.

Cele două cotoroaște stăteau acolo și sorbeau din pahare, țipând din când în când la James să taie mai repede. Vorbeau între ele chiar despre ele și fiecare se lăuda cât era de frumoasă. Mătușa Sponge ținea în poală o oglindă cu mâner lung, în care își tot admira chipul hidos.

„Precum o roză pură-s la chip și la miros,
Desfată-te cu chipu-mi, cu nasul meu frumos.
Am bucle ca mătasea, ce strălucesc cochete,
Iar dacă mă descalț de ambele șosete,
A' mele degețele sunt fragede și roz.“
„Dar, zise Spiker, nu uita de burdihanu-ți gros.“

Sponge a roșit... Iar Spiker: „Nu mă-ntreci tu pe mine.
Vezi ce dinți am, ce rânjet, ce forme curviline?
De splendidă ce sunt, ca-n transă am rămas –
Ignoră însă coșul ce mi-a ieșit pe nas –,
Eu însămi sunt uimită cât pot s-arăt de bine...“
„Ah, biet păstrăv prăjit, alde Sponge a răcnit,
Doar un sac de ciolane-s de tine!“

„O frumusețe ca a mea, mătușa Sponge a zis,
La Hollywood s-ar remarca. Ia zi, nu-i ca un vis?
O, i-aș băga pe toți în boale,
Mi-ar da doar roluri principale,
Ceilalți artiști și-ar da demis-“
„Ba cre'că ție cel mai fain ți-ar sta în rolu' Frankenstein“,
Scurt, Spiker a decis.

Sărmanul James continua să robotească la butucul de spart lemne. Era groaznic de cald. Transpirase learcă și îl dureau brațele. Toporul mare și tocit era mult prea greu pentru un băiețel. Muncind de zor, James se gândea ce-or fi făcând în acel moment ceilalți copii din lume. Probabil că

unii se plimbau cu tricicleta prin grădină. Alții se plimbau prin păduri răcoase și adunau flori de câmp. Iar toți micii lui prieteni de odinioară erau, desigur, pe malul mării, jucându-se în nisip sau stropindu-se cu apă...

Din ochii lui James țâșniră lacrimi cât pumnul, care începură să i se rostogolească pe obraji. Se opri și se sprijini în coada toporului, copleșit de propria lui nefericire.

— Ce-ai pățit? țipă mătușa Spiker, privindu-l nervoasă peste ramele de sârmă ale ochelarilor.

James începu să plângă de-a binelea.

— Încetează imediat și vezi-ți de treabă, loază mizerabilă! îi ordonă mătușa Sponge.

— Mătușă Sponge, mătușă Spiker, strigă James plângând, n-am putea, vă rog, să mergem măcar o dată la mare, cu autobuzul? Nu-i foarte departe, iar mie îmi este așa de cald, mă simt așa de rău și de singur..

— Ce spui tu acolo, animal bun de nimic! exclamă mătușa Spiker.

— Bate-l! strigă mătușa Sponge.

— Sigur că-l bat, explodează mătușa Spiker.

Îl țintui cu privirea, iar James îi răspunse privind-o cu ochi mari și speriați.

— O să te bat mai târziu, când se va mai răcori, zise mătușa Spiker. Acum dispari din fața mea, vierme dezgustător! Lasă-mă în pace!

James se întoarse și o luă la fugă. Alergă cât putu de repede spre capătul grădinii și se ascunse după tufișurile murdare de dafin despre care v-am povestit mai devreme. Apoi își acoperi fața cu mâinile și se lăsă în voia plânsului.

În acest moment se petrecu acel lucru *oarecum* neobișnuit, care avea să conducă la atâtea alte evenimente *mult* mai neobișnuite.

James auzi dintr-odată foșnet de frunze în spatele lui. Se întoarse și văzu ieșind dintre tufișuri un bătrân îmbrăcat într-un costum caraghios de culoare verde-închis. Era un bătrân foarte mic, dar cu un cap uriaș și chel și cu fața acoperită de o barbă țepoasă. Se opri la trei metri de James și rămase sprijinit în baston, privind-l țintă pe băiat.

Începu apoi să vorbească lent și pițigăiat.

— Vino mai aproape, băiete, spuse el, îmbiindu-l pe James cu degetul. Apropie-te și o să-ți arăt ceva *minunat*.

James era prea speriat ca să se poată mișca.

Bătrânul se apropie șchiopătând încă un pas sau doi, apoi vârî mâna în buzunarul hainei și scoase o punguță albă de hârtie.

— Vezi asta? șopti el, clătinând încetișor punga în fața lui James. Știi ce este, dragul meu? Știi ce am aici?

Bătrânul se apropie și mai mult și se aplecă până când James putu să-i simtă răsuflarea pe obraji. Mirosea a stătut, a vechi și a mucegai, așa cum miroase într-o pivniță.

— Uită-te, dragul meu, zise el deschizând punga și întinzând-o spre James.

James văzu înăuntru o mulțime de obiecte mici și verzi, asemănătoare unor pietricele sau unor cristale. Fiecare avea mărimea unui bob de orez. Erau extraordinar de frumoase și străluceau într-un mod special, ca și cum ar fi fost luminate pe dinăuntru.